

Arrest

nr. 302 899 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op [...] december 2000 in het dorp Myakhel in het district Musayi van de provincie Kabul. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent Pashtu van etnie en soennitisch moslim van religie. Uw beide ouders en uw zeven broers en zussen verlieten Afghanistan na de machtsovername door de taliban en zij verblijven heden in Pakistan. U bent niet getrouwd.

In 2017 begon u te werken bij het Afghaanse bouwbedrijf ‘Unique Builders’ als mecanicien. Dit bedrijf was u aangeraden door uw neef langs vaders kant A. die daar als ingenieur werkte. U verbleef sindsdien steeds op de wegenbouwprojecten van het bedrijf in Logar, Kandahar en Kabul.

In de eerste locatie waar u met 'Unique Builders' werkte werd u tijdens het werk aangevallen door iemand van de taliban. Door de aanwezigheid van politie in de buurt kon hij niet op u schieten, maar hij sloeg u en hierdoor brak u uw arm.

Drie broers – verre verwanten van uw vader – waren talibanleden. Tussen hun kant van de familie en uw kant van de familie bestond al van voor uw geboorte een vete vanwege een conflict over land. Deze neven brachten uw werk bij dit bouwbedrijf onder de aandacht van de taliban.

Zo'n drie tot vier maanden nadat u dit werk begon werd de mullah van uw dorp door de taliban gecontacteerd om u te zeggen dat u met uw werk moest stoppen. Opnieuw zo'n drie tot vier maanden later kwamen de taliban naar uw huis. Ze kwamen binnen en zeiden uw vader dat u moest stoppen met uw werk. Later kreeg uw familie opnieuw via de mullah een dreigbrief en zo'n zeven tot acht maanden later werd een tweede dreigbrief bij jullie huis gelegd. Zo'n anderhalf jaar later vielen de taliban bij u thuis binnen. Ze sloegen uw vader en uw broer en zeiden dat als u zich niet bij de taliban zou aanbieden dat uw vader zich zou moeten verantwoorden. Hierna verklaarde uw vader bij de mullah dat hij afstand van u nam en dat hij geen bezwaar zou hebben als de taliban u zou straffen. Dit deed uw vader om de familie veilig te stellen. Uw vader belde u de volgende dag om u in te lichten over het gebeurde.

Hierna verlieten u en uw broer Afghanistan. In Iran werd uw broer echter gevat en gedeporteerd naar Afghanistan. U reisde verder naar Turkije, waar u ongeveer een jaar verbleef.

Terwijl u in Turkije verbleef viel de Afghaanse overheid en namen de taliban de macht over. Zo'n anderhalve maand na de val van de regering begonnen de taliban dagelijks naar uw huis te komen om naar u te vragen. Daarom zag uw familie zich gedwongen naar Pakistan te gaan.

Na Turkije reisde u via Griekenland, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 31 maart 2022 aankwam. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest de taliban omdat u geen gehoor gaf aan hun waarschuwingen te stoppen met uw werk en omdat u zich niet bij hen meldde. Daarnaast vreest u ook gevolgen van het landconflict.

In België gaf u initieel [...] maart 2005 als geboortedatum. Na een leeftijdsonderzoek werd uw geboortedatum geschat op [...] januari 2001. Op basis van de documenten die u zelf voorlegde bleek u uiteindelijk geboren te zijn op [...] december 2000.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw eigen taskara en de taskara van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, twee werkcertificaten en foto's van uw familie in Pakistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

U stelde initieel voor de Belgische autoriteiten dat u minderjarig was, geboren op [...] maart 2005. Er werden medische tests uitgevoerd om uw leeftijd vast te stellen overeenkomstig de artikelen 352, 2° ; 652, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van [...] december 2004. Op basis hiervan besloot de dienst Voogdij dat u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Deze beslissing werd u betekend op 09 mei 2022.

Volgens de conclusie van het medisch onderzoek was u op 08 april 2022 zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,4 jaar een goede schatting is.

In uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 juli 2022 hield u niet meer vast aan uw initieel gegeven geboortedatum, en stelde u dat u was geboren op [...] december 2000. U verklaarde dit verschil met uw initieel gegeven geboortedatum door te zeggen dat u niet wist hoe oud u exact was, dat u dacht dat dat uw leeftijd was, maar dat u uw vader contacteerde en dat hij op basis van documenten kon zeggen dat u was geboren [...] december 2000 (zie Verklaring DVZ dd. 15 juli 2022, vraag 4). Toen u hiernaar werd gevraagd bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u echter dat u van mensen had gehoord dat u sneller een asielprocedure kon krijgen als u verklaarde dat u minderjarig was (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 21 juni 2023 [CGVS] p. 16).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat u initieel valse verklaringen aflegde over uw leeftijd omdat u meende daar voordeel uit te halen. U paste uw verklaringen hierover na verloop van tijd aan, maar pas nadat uit het leeftijdsonderzoek al was gebleken dat uw eerst gegeven leeftijd foutief was. Dit schaadt uiteraard uw algemene geloofwaardigheid.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. In uw geval moet vooreerst worden benadrukt dat u niet voor de vorige Afghaanse overheid werkte, maar voor een privaat bouwbedrijf. Het bedrijf nam contracten aan van de Afghaanse overheid voor de bouw van wegen (zie CGVS, p. 10, 11, 16-17). U stelt dat de taliban tegen het bedrijf was omdat het samenwerkte met de overheid (zie CGVS, p. 15). Dit is echter een zeer ruime, vage en bovendien blote bewering. Op zichzelf kunnen de projecten van dit bedrijf niet als dermate gevoelig worden aanzien. Jullie hadden bijvoorbeeld nooit bouwprojecten voor het Afghaanse leger (zie CGVS, p. 11). Op de locaties waar u met het bedrijf werkte waren meestal veiligheidsdiensten in de buurt aanwezig, maar dit was klaarblijkelijk nooit in rechtstreekse samenwerking met uw bedrijf (zie CGVS, p. 11). 'Unique Builders' was ook geen buitenlandse onderneming. Alle werknemers waren immers Afghanen (zie CGVS, p. 16-17). Enkel uw baas ontmoette met enige regelmaat buitenlanders die de werken kwamen controleren. Ook dit waren burgers, weliswaar begeleid door mensen in uniform (zie CGVS, p. 16-17). Zelf had u als mecaniciens geen opvallend zichtbare functie binnen dit bedrijf. Om deze redenen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u louter door dit werk vervolging door de taliban zou moeten vrezen.

Dan dienen nu uw beweerde persoonlijke vervolgingsfeiten door de taliban besproken te worden. Ten eerste moet naar uw verwanten langs vaders kant worden gekeken. Drie verre neven van uw vader – drie broers van elkaar - zouden leden zijn van de taliban. Het zouden deze verwanten zijn geweest die uw werk voor 'Unique Builders' onder de aandacht van de taliban brachten (zie CGVS, p. 10).

Daarmee hebben zij dus een vooraanstaande rol in uw vluchtrelaas. Dan moet worden opgemerkt dat u opvallend vaag en onsamenhangend bent over hun lidmaatschap bij de taliban. Gezien het belang hiervan voor u en uw familie zou men nochtans verwachten dat u zich hier grondiger over zou hebben geïnformeerd. U bent echter inconsistent over wat zij precies voor de taliban deden. Initieel hebt u het over voedsel en onderdak voorzien en soms opslag van wapens (zie CGVS, p. 8-9). Eerder logistieke steun. Later zegt u echter dat die verwanten bijna nooit thuis waren en dat ze meestal bij de taliban waren, waarbij u vermoedt dat ze deden wat de taliban deden, dus bruggen vernielen, eigendommen van de overheid vernielen en bommen plaatsen (zie CGVS, p. 9). Dit is volop deelname aan de gewapende strijd. Toen u werd gewezen op deze uiteenlopende verklaringen over wat uw verwanten bij de taliban deden, antwoordde u 'nee, ze gaven onderdak, maar andere momenten gingen ze met hen. Dat was hun werk' (zie CGVS, p. 9). Hiermee kan u de sterk variërende verklaringen echter niet vergoelijken.

Bijkomend valt op dat u niet kan duiden hoe hun vader tegenover hun banden met de taliban stond. Nochtans is hun talibanlidmaatschap opvallend, in de zin dat zij de enige verwanten zijn die bij de taliban gingen (zie CGVS, p. 7). Dan lijkt het logisch dat men zich in het dorp en in de familie zou afvragen hoe dat kwam. U zegt dat u dat niet kan weten omdat jullie geen band met hen hadden door een familiaal conflict (zie CGVS, p. 9). U kan echter niet eenvoudigweg zeggen dat jullie dit niet kunnen weten. De drie verre neven en hun vader woonden immers in jullie dorp (zie CGVS, p. 8) en uw vader kon observeren dat zij met de taliban samenwerkten (zie CGVS, p. 8-9). Dan lijkt er toch voldoende nabijheid te zijn om een idee te vormen over hoe hun vader tegenover het talibanlidmaatschap van zijn zonen staat, al was het maar via andere dorpelingen.

In het kader van uw geschade geloofwaardigheid en na het bovenstaande kan het lidmaatschap bij de taliban van uw verre neven niet als aannemelijk worden beschouwd.

Ten tweede moet de aandacht worden gevestigd op de aanzienlijk uiteenlopende versies die u over uw vluchtrelaas vertelde. Toen u zich initieel als niet-begeleide minderjarige meldde werden uw eerste verklaringen afgenomen over uw identiteit en uw vluchtrekenen. U verklaarde toen dat de taliban u vroegen te stoppen met uw werk als mecaniciens. U werd door de taliban geslagen, ze braken uw arm en sloegen u op uw hoofd. U werd ontvoerd maar u kon ontsnappen (zie verklaringen 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling', dd. 01/04/2022). Tijdens uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u echter een heel andere versie, waarbij de taliban u inderdaad opdroegen te stoppen met uw werk en u bedreigden en waarbij uw familie verscheidene keren werd lastig gevallen en zelfs geslagen, maar waarbij uzelf nooit rechtstreeks in persoon in aanraking met de taliban kwam (zie Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 15/07/2022, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u initieel een versie die grotendeels gelijk liep met wat u bij DVZ verklaarde (zie CGVS, p. 12-13). U werd gewezen op de aanzienlijke verschillen met wat u in april verklaarde toen u nog stelde minderjarig te zijn. Daarop reageerde u door te stellen dat de tolk agressief was en dat hij u niet liet uitpraten (zie CGVS, p. 22). Dit zijn slechts blote beweringen. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet gaat om onvolledigheden maar om heel andere feiten dan die u bij het CGVS vertelde: een ontvoering, slagen en een gebroken arm (zie CGVS, p. 22), terwijl u in de initiële versie die u bij het CGVS vertelde nooit zelf in aanraking kwam met de taliban (zie CGVS, p. 12-13). Hierop reageerde u door te zeggen dat u inderdaad was geslagen. Toen u als mecaniciens in Char Asyab in Logar werkte werd u door een talib aangevallen. Hij wilde u doden, maar omdat er veiligheidstroepen in de buurt waren durfde hij niet te vuren. Hij wilde u slaan maar u beschermde uw gezicht door uw armen ervoor te houden (zie CGVS, p. 22). Dit verklaart uiteraard nog steeds niet de ontvoering die u in uw allereerste verklaringen had vermeld. Bovendien is het uitermate vreemd dat u dit incident niet zou hebben vermeld toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de tijd en gelegenheid kreeg om uw verhaal volledig te doen (zie CGVS, p. 12-13). Daarop gewezen, antwoordde u dat u dat wilde zeggen, maar dat u het vergat terwijl u aan het vertellen was (zie CGVS, p. 22). Dat is echter onzinnig. Men kan niet aanvaarden dat u tijdens uw vluchtrelaas over uw problemen met de taliban uw enige persoonlijke aanvaring met de taliban zou vergeten. Bovendien was u tijdens uw persoonlijk onderhoud voordien uitgebreid bevraagd over de veiligheidsmaatregelen op de plaatsen waar u werkte met 'Unique Builders'. U werkte op drie plaatsen en over elke plaats werd u gevraagd hoe de veiligheidssituatie daar was. Over Logar stelde u dat jullie veiligheid ok was. Over Kandahar verklaarde u dat de plaats die jullie was gegeven veilig was. Over Kabul stelde u dat de veiligheid daar goed was (zie CGVS, p. 11). U kan onmogelijk stellen dat de veiligheid op al uw werkplaatsen goed was om dan vervolgens toe te voegen dat u op een van die plaatsen werd verwond door de taliban.

Dit verhaal over hoe u geslagen werd in Char Asyab kan moeilijk anders worden gezien dan als een ad hoc poging om op frauduleuze wijze een incoherentie met voorgaande verklaringen weg te nemen. De incoherentie blijft dus en bovendien wordt uw algemene geloofwaardigheid hier zwaar door geschaad.

Ten derde is het ritme van de talibanacties in uw relaas niet aannemelijk. Na drie tot vier maanden op uw werk zouden de taliban via de mullah hebben laten weten dat u met uw werk moest stoppen. Daarna kwamen taliban naar uw huis en zeiden ze het aan uw vader. De volgende stap was dat aan uw familie twee brieven werden bezorgd (zie CGVS, p. 12). Daarna is er in uw verhaal echter een hiaat van ongeveer anderhalf jaar waarin u of uw familie niet in aanraking kwamen met de taliban (zie CGVS, p. 12). Dit lijkt opvallend laks en vreemd in het licht van de stappen die ze voordien volgens uw verklaringen zouden hebben genomen. Deze periode van anderhalf jaar 'zonder iets' is vooral bevreemdend wanneer men kijkt naar wat de taliban in uw relaas na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gedaan: zo'n anderhalve maand na de val van de Afghaanse overheid zouden ze naar uw familie zijn beginnen te komen om naar u te vragen en dit blijkbaar op bijna dagelijkse basis (zie CGVS, p. 13, 21). Dit lijkt dan weer buiten alle proporties, zeker omdat u dan immers al had voldaan aan een van hun eisen: u was namelijk al gestopt met uw werk toen.

Ten vierde bent u opvallend vaag over de ervaringen van uw neef A.. Hij werkte immers bij het hetzelfde bouwbedrijf en dit al enkele maanden langer dan uzelf (zie CGVS, p. 10). Daaruit volgt logischerwijs dat hij een vergelijkbaar risico liep en net zoals u manieren moest zoeken om daarmee om te gaan. Gevraagd of hij ooit problemen had met de taliban, antwoordde u eerst dat eender wie die in de wegenbouw werkte door hen werd gevisieerd. Gevraagd of uw neef persoonlijk ooit problemen had met de taliban, antwoordde u dat u dat niet weet (zie CGVS, p. 19). U vroeg er ook niet naar, maar u vertelde hem wel over uw eigen problemen. Daarop raadde hij u aan die te negeren. U stelt dat dat een signaal was 'dat hij ook iets had' (zie CGVS, p. 19). Het is bevreemdend dat u dit niet met zekerheid zou kunnen zeggen en dat u er niet naar vroeg. Als men de lijn van uw relaas volgt had u daar een verwant die in dezelfde situatie zat als u en wiens ervaringen misschien zeer relevant voor u zouden kunnen zijn. U zou hem hebben gevraagd naar advies, waarop hij u zou hebben gezegd dat u de bedreigingen moest negeren en uw job moest blijven doen omdat u daar veilig was (zie CGVS, p. 22). Het kan bezwaarlijk overtuigen dat zijn advies zich daartoe zou beperken en dat u daar genoeg mee zou nemen. Het risico negeren lijkt immers geen optie, zeker omdat zijn advies voorbij gaat aan een belangrijk aspect van uw beweerde problemen, namelijk dat het vooral uw familie was die te maken kreeg met de taliban.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat u uw beweerde problemen met de taliban niet aannemelijk kon maken.

Terzijde haalde u ook een landconflict aan waardoor u in Afghanistan problemen zou kunnen hebben. Uw kant van de familie staat hierbij tegenover de kant van de familie van de drie verwanten van uw vader die bij de taliban zitten. U legt geen documenten neer aangaande dit landconflict en uw verklaringen hieromtrent hebben slechts beperkte waarde gezien uw geschade geloofwaardigheid. Bovendien, indien men uw verklaringen over deze onenigheid over land volgt, moet gezegd dat u hoegenaamd niet aantoont dat dit conflict heden nog actueel zou zijn. Het laatste incident in dit conflict zou immers dateren van voor uw geboorte, dus voor 2000 (zie CGVS, p. 13). Dit is zodanig lang geleden dat niet zomaar kan worden aangenomen dat hier heden nog een risico voor u uit zou voortkomen. Gevraagd of dit beweerde landconflict nu nog een probleem voor u zou vormen, antwoordde u dat dat inderdaad het geval is: de andere kant heeft immers banden met de taliban en zijn daardoor zelfzeker en hard voor jullie. Ze wachten op een excuus om te vechten (zie CGVS, p. 13-14). Dit zijn echter wederom blote beweringen en hiermee verwijst u deels terug naar uw beweerde problemen met de taliban vanwege uw werk en door toedoen van uw verre neven. Zoals hierboven geargumenteed zijn die problemen echter niet geloofwaardig.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw familiesituatie, het huidige verblijf van uw familie in Pakistan en uw werk bij 'Unique Builders'. Dit zijn elementen die het CGVS in deze huidige beslissing niet in twijfel trekt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>)

[easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in

de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen**

van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het

buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde

vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het verzoekschrift stelt verzoeker het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing.

Inzake de motivering betreffende verzoekers leeftijd betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker heeft in de loop van de procedure een redelijke uitleg gegeven ivm zijn verklaringen inzake zijn leeftijd bij de aanvang van de procedure. Hij heeft zelf zijn eigen taskara voorgelegd zodat dit element kon uitgeklaard worden. Indien verzoeker weliswaar slecht werd geadviseerd bij het begin van de procedure en ook dacht een voordeel te halen, dan nog is het zo dat hij dit zelf heeft recht gezet én ook dat dit geen impact heeft op de asielmotieven als dusdanig maar enkel op het feit dat hij aldus sneller zijn nood aan internationale bescherming zou kunnen doen."

Wat betreft de motivering over verzoekers werk laat verzoeker gelden:

“Verzoeker meent dat het belangrijk is om vooruit te zetten dat zijn werk bij de bouwfirma niet wordt betwist.

Verzoeker is het niet eens met de stelling dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Indien niet iedereen te maken krijgt met vervolging is het tegendeel zeker niet waar.

In casu gaat het echter om grote bouwprojecten die gefinancierd werden met buitenlandse fondsen, van de ongelovigen. Het feit dat de locaties destijds al moesten beveiligd worden is sprekend. De baas sprak rechtstreeks met de buitenlanders enz...

In casu dient echter daar boven op in rekening te worden gebracht dat verzoeker in het vizier is gekomen van de Taliban doordat verre familieleden van zijn vader hem heeft “verraden”, dit in de context van een bestaand grond conflict. Dit betekent uiteraard dat verzoeker al in het vizier is gekomen van de Taliban op een geïndividualiseerde basis, die hier ten onrechte buiten beschouwing blijft...”

Verzoeker houdt het volgende betoog ter weerlegging van de motieven van verweerder inzake de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten door de taliban:

“Het spreekt voor zich dat de motivering hier niet afdoende is.

Uiteraard kan verzoeker niet precies weten wat de neven deden, maar kon hij wel weten dat ze logistieke steun gaven, maar ook dat ze vaak afwezig waren, en daarop expliciteert hij dan een vermoeden dat zij alles doen wat Taliban doen, hetgeen redelijk logisch is...

Zo kan hij ook onmogelijk weten wat de vader van die neven er precies van denkt, dit soort vragen zijn niet van die aard dat zij een besluit kunnen staven.

[...]

Verzoeker bevestigt zijn verklaringen inzake zijn toelichting zoals hij deze heeft gegeven bij het gehoor op het CGVS. Het incident in Logar was inderdaad niet zo belangrijk en was geen rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek waardoor dit aanvankelijk in het kader van zijn asielrelaas op het CGVS aan zijn aandacht ontsnapte.

[...]

Verzoeker kan deze opmerkingen niet ernstig nemen. Dit is een zuiver subjectieve interpretatie.

Verzoeker werd immers bedreigd op de wijze en met de frequentie zoals hij eerder heeft aangegeven. Destijds hebben de Taliban de bedreigingen geuit en nam zijn vader de positie in die hij kon innemen destijds om zichzelf en zijn familie te beschermen. Verzoeker kwam niet meer in het vizier.

Maar uiteraard begonnen de Taliban terecht terug te zoeken na de machtsovername omdat zij op dat ogenblik ook wisten dat al die werknemers naar huis zouden komen en/of minstens niet meer op hun werkplaats zouden verblijven. De heksenjacht begon inderdaad vanaf dat ogenblik met verhoogde intensiteit, en dit is volledig logisch.

[...]

Verzoeker betwist dit onderdeel van de motivering in die mate dat hij inderdaad over zichzelf kan spreken én zelfs over zijn gesprek met A. en of andere aspecten van zijn relatie met A.. Daarentegen is het volstrekt logisch dat hij niet met zekerheid kan zeggen welke ervaringen A. zelf heeft gehad, wetende dat het in de Afghaanse context hoe dan ook niet vanzelfsprekend is om gevaarlijke informatie te delen, ook al weze het met naaste familie.

Hoe dan ook dient hierbij vermeld te worden, wat hier niet meer ter sprake wordt gebracht, dat A. momenteel in Amerika verblijft, en dat die firma niet meer functioneert. A. werd geëvacueerd en verzoeker zal trachten de stavingstukken daaromtrent te bezorgen. Dit alles wijst er alleszins mee op dat deze firma geëvacueerd werd en haar werkzaamheden niet kon voortzetten.”

Inzake het landconflict stelt verzoeker:

“Verzoeker betwist dat het landconflict een element “terzijde” zou zijn; dit is een beoordeling die niet objectief gemotiveerd wordt. Integendeel verzoeker heeft dit element aangehaald als een essentieel gegeven omdat hij daardoor in het vizier is gekomen van de Taliban.

Daarbij is ook de opmerking dat het lang geleden is en daarom geen risico meer kan uitmaken een subjectieve en éézijdige beoordeling die helemaal niet in overeenstemming is met de cultuur ‘en bovendien liggen de kaarten sinds de machtsovername helemaal anders waardoor heel wat oude conflicten opnieuw aan de orde zijn gekomen.

Zijn eigen familie moest eveneens uit veiligheidsoverwegingen het land verlaten en bevindt zich in Pakistan.”

Verzoeker stelt verder:

“Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hem geen enkel voordeel van de twijfel gunt. Niettemin heeft hij geloofwaardige verklaringen afgelegd, en deze met documenten ondersteund.

In casu wordt de echtheid van de feiten achter deze documenten niet betwist. Zo ook wordt zijn werk bij Unique Builders aanvaard.

Niettemin, trekt men op basis van éézijdige en subjectieve overwegingen in twijfel dat de rest van zijn verhaal én zijn vrees terecht zouden zijn. Dit is niet echt coherent. Op geen enkel moment probeert de bestreden beslissing immers rekening te houden met de mogelijkheid dat één en ander wél zou kunnen gebeurd zijn, integendeel en meer nog dat er in geval van terugkeer een vrees voor vervolging zou kunnen zijn.

Rekening houdend met de gedetailleerde informatie enerzijds en het veelvoud van overwegingen om deze allemaal af te wijzen anderzijds is het minste dat verzoeker kan vragen om minstens nog één keer onbevooroordeeld naar zijn asielmotieven te luisteren en deze te heronderzoeken op basis van de informatie in het administratief dossier.

Daarom wil verzoeker hier toch nogmaals verwijzen naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die geldt in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de Commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen, maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming."

Inzake de motivering betreffende de subsidiaire beschermingsstatus zet verzoeker het volgende uiteen:

"De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn :

- zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens)

- bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zij, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. [URL]

- tenslotte, en niet in het minst, loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen; de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zelf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid.

Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 | Global Crisis Response Platform (iom.int)

In juli 2022, verscheen een vrij volledig verslag omtrent de periode na de machtsovername van de hand van UNAMA Human Rights | UNAMA (unmissions.org).

Dit verslag wijst in de eerste plaats op de onveilige situatie van burgers in het algemeen.

In het recente verslag van 5/3/2023 Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses' - Amnesty International wordt dan weer verwezen naar het aanhoudende conflict met het NRF(National resistance Front) in Pansjeer en het aanhoudende geweld.

Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

[...]

Verzoeker is van oordeel dat met name inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2 b er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijks ruimte kan geschapen worden voor toepassing van de subsidiaire bescherming inzake deze specifieke situatie.

Zo worden in de genoemde arresten een aantal premissen reeds voor waar aangenomen, terwijl het precies zo is dat er daaromtrent nog één en ander onduidelijk is.

De Raad kan hieromtrent uiteraard verduidelijkende vragen aan het Europees Hof van Justitie.

[...]

In de geciteerde arresten van 12 en 13 oktober 2022 nummers 278 654 e.a., considerans 2.3.5.2. wordt onderzocht of er omwille van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan toepassing kan gemaakt worden van artikel 48/4 §2, b Vw en of : [...]

Doordat er sprake is van een actor in artikel 48/5 wordt er klaarblijkelijk een voorwaarde toegevoegd zodat niet om het even welke ernstige schade onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 kan vallen. Tenslotte dient dit ook samen gelezen te worden met artikel 48/5 §2 : [...]

Hierbij mag niettemin uit het oog verloren worden dat de subsidiaire beschermingsstatus in het leven is geroepen om internationale bescherming onder voorwaarden uit te breiden naar o.a. oorlogsvluchtelingen en sociaal-economische en humanitaire vluchtelingen, die buiten het toepassingsgebied van de klassieke vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève zouden vallen.

[...]

De arresten blijken voorbij te gaan aan het feit dat in artikel 48/4 sprake is van “kan” en niet van “moet”. De arresten lijken ook geen duidelijk onderscheid te maken tussen vervolging en ernstige schade, terwijl artikel 48/5 duidelijk handelt over zowel artikel 48/3 als 48/4.

Het is immers duidelijk dat er in zake artikel 48/3 manifest een “actor” dient te zijn die moet kunnen geïdentificeerd worden; vervolging is op zich een handeling en kan dus niet bestaan zonder auteur van handelen/actor van vervolging.

Anders is het echter bij ernstige schade, die volgens de bewoordingen van de Belgische wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door ...

[theoretische redenering met als besluit dat het voor verzoeker volstrekt onduidelijk en niet bewezen is dat op grond van de aangehaalde wetsbepalingen een handelen of nalaten vereist is van het Taliban-regime]

Temeer daar de Raad duidelijk heeft gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan (in het kader van een uitwijzingsbeslissing).

Zo is de rol van de internationale gemeenschap overweldigend, zoals nog blijkt uit het rapport van de speciale rapporteur voor Afghanistan, de Heer M. POTZEL dd 27/9/2022 : [...]

Verzoeker wijst in deze context op het feit dat de ingeroepen jurisprudentie niet zonder meer kan toegepast worden “naar analogie”.

Zo betwist hij de verwijzing naar het arrest M'Bodj”, zoals o.a. in het arrest nr 278 701 van 13/10/2022, aangezien dit : [...]

De verwijzingen naar de jurisprudentie in de zaken M.S.S. , Sufi en Elmi betreffen anderzijds eveneens uitwijzingsbeslissingen/ overdrachtsbeslissingen in het kader van Dublin, en aldus onderzoek van mogelijke schending van artikel 3 EVRM. In M.S.S. toetst het Hof “zoals in niet-uitzettingzaken” en volstaat het reële risicocriterium en een minimum niveau van hardheid. In Sufi en Elmi werden de slechte humanitaire omstandigheden toegerekend aan de staat/partijen in het conflict en werd eveneens de M.S.S. standaard toegepast. De Raad stelt dat de situatie in Afghanistan niet kan vergeleken worden met “Sufi en Elmi”. Dit kan betwist worden, maar het is anderzijds ook geen noodzakelijke voorwaarde voor toepassing van artikel 48/4§2, b). (zie hierboven)

S.H.H. betreft tenslotte eveneens een situatie, van voor de machtsovername, van een gehandicapte Afghaanse asielzoeker, die een verwijdering aanvocht, en waarbij niet zozeer doorslaggevend was of de Afghaanse overheid te kort schoot, maar wel het feit dat betrokkene voor zijn vertrek uit Afghanistan al een aantal jaren in die toestand in Afghanistan had geleefd, en bovendien ook nog familie had, die hem in zijn toestand kon helpen; het is dan ook geen voldoende reden om een individueel geval zomaar te transponeren naar de huidige algemene situatie van economische deprivatie (en mensenrechtenschendingen/zie hieronder)

Inzake zogenaamde “sociaal-economische deprivatie” is er nog geen voldoende duidelijkheid en het lijkt aangewezen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeker wijst in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de-facto Taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van sociaal-economische deprivatie, dat niet in staat is hieraan tegemoet te komen, gelet op het feit dat het hier om een “falende staat” gaat, die trouwens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer.

Hoe dan ook, is verzoeker van mening dat daarin duidelijk wordt gemaakt dat preciaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 EVRM wanneer er een reëel risico (normale drempel) bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (er wordt niet verwezen naar medische voorzieningen).

[...]

Verzoeker stelt tenslotte vast dat de Raad in het kader van mogelijke toepassing van artikel 48/4,§2,b) enkele verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie, maar nalaat in te aan op wat wellicht nog essentiële is, namelijk de mogelijke schendingen van de meest fundamentele mensenrechten, zoals inderdaad het recht op leven, het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen, en/of foltering en minstens enkele zeer fundamentele mensenrechten en een minimum aan veiligheid, en dit

gelet op het feit dat de de facto regering van de Taliban de vorige grondwet heeft opgeschort en de sharia toepast (zoals door de Raad uitgebreider uiteengezet op o.a. arrest nr. 278 654 p. 24-26).

De Raad heeft zelf gewezen op tegelijk de "willekeur" en de wreedheid waarmee dit de-facto regime optreedt.

Het de facto Taliban regime faalt op alle terreinen maar vooral inzake het garanderen van een minimum veiligheid en respect voor de meest fundamentele mensenrechten, en het bewijs daarvan dient niet eens geleverd te worden, nu de internationale gemeenschap dit precies als reden naar voren schuift om het regime niet te erkennen. ..

Op dit "terrein" is er oog geen enkele discussie mbt tot de actor van ernstige schade.

In feite dwingt zich onvermijdelijk het besluit op dat eenieder die wordt blootgesteld aan dit defacto regime een reëel risico loopt op onmenselijke en ontorende behandeling. In deze context verwijst verzoeker dan weer naar de bevindingen zoals aangeklaagd in het recente verslag van 5/3/2023 Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses' - Amnesty International

[...]

Precies op dit punt klemmt ook hier weer de gevolgde redenering, temeer daar er geen duidelijke invulling van het begrip wordt gegeven. "nog steeds pashtou spreken" of "nog moslim zijn" lijken hier helemaal niet pertinent, alleszins niet doorslaggevend. Gedrag is nog iets anders dan levensstijl en dit laatste begrip dient nader omschreven te worden.

Hoe dan ook besluit de Raad dat het werkelijke gevaar voor vervolging zich in se niet situeert in hoofde van de persoon maar wel in hoofde van het regime dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging kan toedichten. Ook op dit vlak is er te weinig objectieve, verifieerbare informatie voorhanden om het standpunt van "de Taliban" te kunnen bepalen. De Raad minimaliseert echter het feit dat in hoofde van de Taliban een persoon die terugkeert uit het westen als een "afvallige" kan beschouwd worden wegens "gecorrumpert" door Westerse normen en waarden of bespreekt dit topic niet vanuit die interpretatie.

Gelet op het feit dat de normen en waarden van de Taliban, die zich beroepen op een "godelijke autoriteit" en een zeer strikte toepassing van de sharia verdedigen, haaks staan op de rechten en vrijheden zoals die opgang hebben gemaakt in Europa, door de eeuwen heen en uiteindelijk neergeschreven zijn in het EVRM, is uitdieping van het onderwerp van belang.

Het zijn precies deze mensenrechten/waarden die verdedigd worden in het kader van de procedures tot internationale bescherming in Europa, daarom ook is het vrijwel logisch en noodzakelijk dat "terugkeerders" beschouwd worden als "afvalligen".

Alhoewel er slechts sporadische rapporteringen gebeuren met betrekking tot de handhaving door het de facto regime van de sharia wetgeving hoeft het geen betoog dat deze regelrecht indruist tegen de Europese normen en waarden.

Lezing van considerans 6.3.2.5 van het arrest nr. 278 653 van 13 oktober 2022 of nog considerans 2.3.4. van arrest nr. 278 654 van 12 oktober 2022 toont aan dat de Raad ernstige vragen stelt bij de rechtshandhaving en de willekeur die door het de facto regime wordt uitgerold.

Er is bijna geen informatie over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd maar er wordt wel bevestigd dat het vrij voor de hand liggend is dat iemand die terugkeert hoe dan ook als dusdanig wordt herkend.

Er wordt hoe dan ook bevestigd dat de bronnen aangeven "dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd".

De stelling dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen is dan ook voorbarig bovendien en in deze "stelling" wordt trouwens niet verwezen naar de "verwesterde Afghanen" maar naar het louter geografische element van de verplaatsing/terugkeer. (terugkeerder).

Bovendien maakt verzoeker zich mbt tot de landeninformatie de analyse eigen zoals gedaan op p. 19-23 "1.3.3. de bewijswaarde van de landeninformatie aan de basis van de beoordeling van terugkeer uit Europa" NANSSEN NOTE 3-22 (nansen-refugee.be)

Op zich is het derhalve niet zo moeilijk om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het westen, een risico loopt, dat uiteraard nog verhoogt als hij/zij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van die normen en waarden,- al is dat geen noodzakelijke voorwaarde.

De toevoeging dat ze het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de Taliban kunnen ontkomen is ronduit naïef te noemen en druist ook in tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag verwacht worden dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. Een eis tot aanpassing van zijn gedrag of ideeën zou in elk geval afbreuk doen aan de rechten die de Kwalificatierichtlijn beoogt te vrijwaren.

In die mate dat "verwestering" duidt op een cultureel, politiek/maatschappelijk en religieus gegeven, wat verzoeker verdedigt, is het logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit

het westen door de Taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie immers “bevuild” zijn door de westerse waarden en normen die door het de facto regime bestreden werden in het verleden en ook nu. De retoriek van de Taliban is van oudsher een religieus geïnspireerde oorlogs- en geweld retoriek, om het land te bevrijden van moreel corrupte buitenlandse machten (Russische, Amerikaanse en Westerse troepen) en invloeden, die per definitie als ongelovigen worden geïdentificeerd.

Ook al is dit een enorme reductie, het mag duidelijk zijn dat éénieder die vrijwillig naar het Westen is vertrokken, niet kan beschouwd worden als een rechtschapen “volger” van het Talibanregime; wetende dat dit regime de installatie van een Islamitisch Emiraat binnen Afghanistan nastreeft, en in de essentie geen enkele oppositie duldt maar absolute onderwerping predikt aan de religieuze leider(s) (emir), lijkt het erop dat dit alles niet voldoende is onderzocht.

Aangezien het in de eerste plaats gaat om een vermeende religieuze en politieke overtuiging die door de actor van vervolging aan de betrokkene wordt toegeschreven, is het van minder belang dat verzoeker zelf een politieke of religieuze boodschap verkondigt dan wel door een bepaald gedrag uiting geeft aan bepaalde ideeën of overtuigingen aangezien de betrokkene in Afghanistan per definitie wel als afvallige kan gezien worden;

Het spreekt voor zich dat personen die beslist hebben om naar het Westen te gaan/vluchten, per definitie een gebied dat als anti islamitisch en van “de ongelovigen™” wordt beschouwd, in de ogen van het de facto Talibanregime afvalligen zijn.

Anderzijds stelt verzoeker zich op het standpunt dat hij in geval van terugkeer, in elk geval zo zal opgemerkt worden en negatief gepercipieerd zal worden en dit temeer daar hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was, maar onderweg en nu naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België, een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht.

Met betrekking tot deze -mogelijke-vervolgingsgrond verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR van 9/2/2022 waar deze inderdaad uit voorzorg en voorzichtigheid formuleert dat de situatie te onvoorspelbaar is om met zekerheid te kunnen vaststellen “ dat iemand geen internationale bescherming nodig heeft.”

Om al deze redenen, vraagt verzoeker hem alsnog het statuut van vluchteling te willen toekennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de eventuele bijkomende verklaringen.”

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document pro deo bij het verzoekschrift, zoals ook blijkt uit de inventaris.

2.3. Bij aanvullende nota van 15 december 2023 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL-verwijzingen bij:

- EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.4. Bij aanvullende nota van 22 december 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- “1 : bewijs van eigendom (met vrije vertaling)
- 2 : bewijs van Jirga (met vrije vertaling)
- 3 : kopie van diploma van E. (neef)
- 4 : kopie van diploma ingenieur van E. (neef)
- 5 : certificaat van Unique Builders ivm tewerkstelling van E. (neef)
- 6 : foto van familie in Pakistan
- 7 : arbeidscontract België

8. : *werkgeversattest*".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter ook worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De enkele opmerkingen van verzoeker, wiens verzoekschrift zelf verwijst naar landeninformatie, doen hierover niet anders denken.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“U stelde initieel voor de Belgische autoriteiten dat u minderjarig was, geboren op [...] maart 2005. Er werden medische tests uitgevoerd om uw leeftijd vast te stellen overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van [...] december 2004. Op basis hiervan besloot de dienst Voogdij dat u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Deze beslissing werd u betekend op 09 mei 2022. Volgens de conclusie van het medisch onderzoek was u op 08 april 2022 zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,4 jaar een goede schatting is.

In uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 15 juli 2022 hield u niet meer vast aan uw initieel gegeven geboortedatum, en stelde u dat u was geboren op [...] december 2000. U verklaarde dit verschil met uw initieel gegeven geboortedatum door te zeggen dat u niet wist hoe oud u exact was, dat u dacht dat dat uw leeftijd was, maar dat u uw vader contacteerde en dat hij op basis van documenten kon zeggen dat u was geboren [...] december 2000 (zie Verklaring DVZ dd. 15 juli 2022, vraag 4). Toen u hiernaar werd gevraagd bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u echter dat u van mensen had gehoord dat u sneller een asielpprocedure kon krijgen als u verklaarde dat u minderjarig was (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 21 juni 2023 [CGVS] p. 16).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat u initieel valse verklaringen aflegde over uw leeftijd omdat u meende daar voordeel uit te halen. U paste uw verklaringen hierover na verloop van tijd aan, maar pas nadat uit het leeftijdsonderzoek al was gebleken dat uw eerst gegeven leeftijd foutief was. Dit schaadt uiteraard uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motieven, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker meent dat hij in de loop van de procedure een redelijke uitleg heeft gegeven in verband met zijn verklaringen inzake zijn leeftijd bij de aanvang van de procedure en wijst erop zijn eigen taskara te hebben voorgelegd. In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift andermaal verwijst naar het slechte advies van derden, dient te worden benadrukt dat verzoeker verantwoordelijk is voor zijn verklaringen en dat zijn verwijzingen naar slechte raadgevingen van derden zijn gebrek aan medewerking en het nalaten spontaan de waarheid te vertellen, niet kunnen verschonen. Dit klemmt te meer omdat verzoeker van bij de aanvang van de asielpprocedure uitdrukkelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen en bijgevolg zijn medewerkingsplicht te miskennen.

Slechts nadat uit het leeftijdsonderzoek al was gebleken dat verzoekers initieel verklaarde gegeven leeftijd gelogen was, gaf verzoeker zijn ware leeftijd toe. In navolging van verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker initieel bewust valse verklaringen aflegde over zijn leeftijd omdat hij meende daar voordeel uit te halen.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

6. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift Afghanistan te zijn ontvlucht nadat hij problemen kreeg met de taliban omwille van zijn werk als mecaniciens bij het Afghaanse bouwbedrijf “*Unique Builders*”.

Vooreerst wordt niet betwist dat verzoeker als mecaniciens werkzaam was bij het Afghaanse bouwbedrijf “*Unique Builders*”. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij louter omwille van zijn werk voor dit bouwbedrijf vervolging door de taliban dient te vrezen:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. In uw geval moet vooreerst worden benadrukt dat u niet voor de vorige Afghaanse overheid werkte, maar voor een privaat bouwbedrijf. Het bedrijf nam contracten aan van de Afghaanse overheid voor de bouw van wegen (zie CGVS, p. 10, 11, 16-17). U stelt dat de taliban tegen het bedrijf was omdat het samenwerkte met de overheid (zie CGVS, p. 15). Dit is echter een zeer ruime, vage en bovendien blote bewering. Op zichzelf kunnen de projecten van dit bedrijf niet als dermate gevoelig worden aanzien. Jullie hadden bijvoorbeeld nooit bouwprojecten voor het Afghaanse leger (zie CGVS, p. 11). Op de locaties waar u met het bedrijf werkte waren meestal veiligheidsdiensten in de buurt aanwezig, maar dit was klaarblijkelijk nooit in rechtstreekse samenwerking met uw bedrijf (zie CGVS, p. 11). ‘*Unique Builders*’ was ook geen buitenlandse onderneming. Alle werknemers waren immers Afghanen (zie CGVS, p. 16-17). Enkel uw baas ontmoette met enige regelmaat buitenlanders die de werken kwamen controleren. Ook dit waren burgers, weliswaar begeleid door mensen in uniform (zie CGVS, p. 16-17). Zelf had u als mecaniciens geen opvallend zichtbare functie binnen dit bedrijf. Om deze redenen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u louter door dit werk vervolging door de taliban zou moeten vrezen.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift het niet eens te zijn met de stelling dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Hij voegt eraan toe dat, indien niet iedereen te maken krijgt met vervolging, het tegendeel zeker niet waar is. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de stelling dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging, gebaseerd is op een analyse van door verweerder bijgebrachte landeninformatie. Het staat verzoeker vrij deze informatie te betwisten, maar het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. Verzoeker dient in deze zelf landeninformatie bij te brengen die de gegevens, analyses en conclusies op basis van de beschikbare landeninformatie weerlegt, *quod non*.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het om grote bouwprojecten gaat, die gefinancierd werden met buitenlandse fondsen, dat de locaties destijds al moesten beveiligd worden en dat de baas rechtstreeks sprak met de buitenlanders. Hij doet hiermee geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van verweerder dat het bedrijf “*Unique Builders*” een privaat bouwbedrijf is, dat het bedrijf nooit bouwprojecten voor het Afghaanse leger uitvoerde, dat de veiligheidsdiensten weliswaar in de buurt aanwezig waren maar nooit in rechtstreekse samenwerking met het bedrijf, dat “*Unique Builders*” geen buitenlandse onderneming is, dat enkel verzoekers baas met buitenlanders – in burger, begeleid door

mensen in uniform – sprak en dat verzoeker bovendien als mecaniciens zeker geen zichtbare functie had in het bedrijf.

Verweerder kon aldus terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter door zijn werk als mecaniciens bij het bouwbedrijf “*Unique Builders*” een vrees voor vervolging door de taliban dient te koesteren.

7. Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk kon maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verweerder hecht immers geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met de taliban.

De Raad stelt na kennisneming van de elementen in het dossier het volgende vast:

- verzoeker legt sterk variërende verklaringen af over de taken van de drie verre neven van zijn vader voor de taliban, hoewel zij een cruciale rol in verzoekers asielrelaas spelen omdat zij verzoekers werk voor “*Unique Builders*” onder de aandacht van de taliban hebben gebracht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-10);

- verzoeker kan niet duiden hoe de vader van de drie neven stond tegenover hun banden met de taliban, terwijl ze allen in verzoekers dorp woonden en dus redelijk is te verwachten dat verzoeker, desgevallend via andere dorpelingen, een idee had over hoe hun vader dacht over het talibanlidmaatschap van zijn zonen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9);

- verzoeker legt zeer uiteenlopende versies af over zijn vluchtrelaas: verzoeker stelde initieel dat hij door de taliban geslagen werd, dat ze zijn arm braken en hem op het hoofd sloegen en dat hij ontvoerd werd maar kon ontsnappen (fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ van 1 april 2022); bij de DVZ vertelde verzoeker dat de taliban hem opdroegen te stoppen met zijn werk, hem bedreigden en verzoekers familie verscheidene keren lastigvielen en zelfs geslagen, maar dat verzoeker zelf nooit rechtstreeks in persoon in aanraking met de taliban kwam (vragenlijst CGVS van 15 juli 2022, vraag 3.5); bij het CGVS gaf verzoeker initieel een versie die grotendeels gelijk liep met wat hij bij DVZ verklaarde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13), gaf hij na confrontatie geen bevredigende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en voegde hij plots toe dat hij door een talib was geslagen in Char Asyab (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22);

- de acties van de taliban, waarbij ze verzoeker eerst een aantal keer bedreigden, vervolgens lange tijd niets van zich lieten horen, om dan – na zijn vertrek uit Afghanistan én nadat hij had voldaan aan hun eis om te stoppen met zijn werk – op dagelijkse basis zijn familie te bezoeken en naar verzoeker te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 13, p. 21), zijn niet aannemelijk;

- verzoeker legt slechts vage en ongeloofwaardige verklaringen af over de ervaringen en adviezen van zijn neef A., die reeds sinds enkele maanden eerder dan verzoeker bij hetzelfde bouwbedrijf werkte en dus een vergelijkbaar risico liep als verzoeker (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 19, p. 22).

De omstandige motiveringen inzake voorstaande vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette problemen met de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielmotieven, het trachten verschonen van zijn vage en onwetende verklaringen met betrekking tot de drie verre neven, het bevestigen van zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud, het herhalen van de bedreigingen door de taliban, het louter betwisten van de gevolgtrekkingen inzake zijn vage verklaringen over zijn neef A. en het poneren dat zijn neef werd geëvacueerd naar Amerika. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Wat betreft de drie verre neven, stelt verzoeker in het verzoekschrift louter dat hij niet precies kan weten wat de neven deden, maar wel dat ze logistieke steun gaven en vaak afwezig waren. Daarnaast meent hij dat hij onmogelijk kon weten wat de vader van de drie neven er precies van denkt.

Verzoeker gaat voorbij aan de motivering waar verweerder terecht stelt dat verzoeker sterk uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de taken die verzoekers drie verre neven voor de taliban uitvoerden. Verzoekers verklaringen over de taken van de neven betroffen enerzijds louter logistieke steun, maar anderzijds deelname aan gewapende strijd. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij eenduidige en geïnformeerde verklaringen zou kunnen afleggen over de taken van deze drie familieleden, aangezien deze centraal staan in zijn vervolgingsrelaas.

Daarnaast wordt er in navolging van verweerder op gewezen dat de drie neven en hun vader allen in verzoekers dorp woonden, zodat wel degelijk redelijk is om aan te nemen dat verzoeker, desgevallend via andere dorpelingen, zou weten hoe de vader tegenover het talibanlidmaatschap van zijn drie zonen zou staan.

Verzoeker maakt met zijn vage en incoherente verklaringen het talibanlidmaatschap van zijn verre neven niet aannemelijk.

8. Verder kan verzoeker er niet mee volstaan om louter zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn vluchtrelaas te bevestigen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier (fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling'; vragenlijst CGVS; notities van het persoonlijk onderhoud). Het louter bevestigen van één van de sterk uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

9. Wat betreft de motivering van verweerder over het ongeloofwaardig ritme van de talibanacties, stelt verzoeker dat dit een zuiver subjectieve interpretatie is en herhaalt hij dat hij werd bedreigd op de wijze en met de frequentie zoals hij eerder heeft aangegeven.

Het louter hekelen van de motivering van verweerder en het bevestigen van verzoekers eerder afgelegde verklaringen kunnen niet volstaan ter weerlegging van de terecht vaststellingen van verweerder inzake de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste handelingen en bedreigingen door de taliban.

10. In tegenstelling tot wat verzoeker meent kon van hem wel degelijk worden verwacht dat hij doorleefde en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de ervaringen en adviezen van zijn neef A., die in hetzelfde bedrijf werkte als verzoeker. Verzoeker en zijn neef A. verkeerden immers in een vermeende gelijkaardige situatie, zodat redelijk is aan te nemen dat zij hierover zouden communiceren met elkaar. Dit is niet het geval, wat de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten ten gevolge van zijn werk bij het Afghaans bouwbedrijf "Unique Builders" verder ondermijnt.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 22 december 2023 stelt dat zijn neef A. momenteel in Amerika verblijft, staakt hij deze loutere bewering op geen enkele wijze. Verzoeker stelt in de aanvullende nota zelfs dat "[...] maar uiteindelijk kan hij dit dus niet bevestigen, want hij heeft geen nieuws over hem". Voor zover zou worden aangenomen dat verzoekers neef A. op heden in de Verenigde Staten zou verblijven, *quod non*, toont verzoeker op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in de Verenigde Staten verbonden zou zijn aan diens werkzaamheden voor het Afghaans bouwbedrijf, noch aan de bewering dat dit bedrijf gevisieerd zou worden door de taliban.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 22 december 2023 documenten bijbrengt inzake het diploma van zijn neef A. en diens tewerkstelling bij "Unique Builders" (stukken 3-5, bij aanvullende nota van 22 december 2023), dient te worden opgemerkt dat deze stukken, daargelaten het fotokopieën betreffen, hoogstens kunnen aantonen dat verzoekers neef (hoog)opgeleid is en tewerkgesteld werd in het Afghaanse bouwbedrijf "Unique Builders". Uit deze documenten kan geenszins blijken dat verzoekers neef A., laat staan verzoeker, door de taliban werd gevisieerd omwille van het werk voor "Unique Builders".

11. Inzake het door verzoeker aangehaalde landconflict motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Terzijde haalde u ook een landconflict aan waardoor u in Afghanistan problemen zou kunnen hebben. Uw kant van de familie staat hierbij tegenover de kant van de familie van de drie verwanten van uw vader die bij de taliban zitten. U legt geen documenten neer aangaande dit landconflict en uw verklaringen hieromtrent hebben slechts beperkte waarde gezien uw geschade geloofwaardigheid. Bovendien, indien men uw verklaringen over deze onenigheid over land volgt, moet gezegd dat u hoegenaamd niet aantoont dat dit conflict heden nog actueel zou zijn. Het laatste incident in dit conflict zou immers dateren van voor uw geboorte, dus voor 2000 (zie CGVS, p. 13). Dit is zodanig lang geleden dat niet zomaar kan worden aangenomen dat hier heden nog een risico voor u uit zou voortkomen. Gevraagd of dit beweerde landconflict nu nog een probleem voor u zou vormen, antwoordde u dat dat inderdaad het geval is: de andere kant heeft immers banden met de taliban en zijn daardoor zelfzeker en hard voor jullie. Ze wachten op een excuus om te vechten (zie CGVS, p. 13-14). Dit zijn echter wederom blote beweringen en hiermee verwijst u deels terug naar uw beweerde problemen met de taliban vanwege uw werk en door toedoen van uw verre neven. Zoals hierboven geargumenteed zijn die problemen echter niet geloofwaardig.”

Verzoekers verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van de voormelde afdoende en terechte motivering.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de beoordeling niet objectief gemotiveerd werd omwille van de formulering dat verzoeker het landconflict “*terzijde*” aanhaalde. De Raad ziet niet in, noch licht verzoeker toe, hoe dit de objectiviteit van de beoordeling zou aantasten.

Verzoeker legt bij aanvullende nota van 22 december 2023 documenten neer ter staving van zijn beweringen inzake het landconflict (stuk 1: bewijs van eigendom; stuk 2: bewijs van Jirga; stuk 6: foto van familie in Pakistan).

De neergelegde documenten worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Daarnaast licht verzoeker niet op bevredigende wijze toe waarom hij deze stukken niet eerder tijdens de procedure heeft bijgebracht en toont hij evenmin aan op welke wijze hij deze in zijn bezit heeft gekregen.

Bovendien is het bewijs van eigendom ongedateerd en dateert het bewijs van Jirga van 13 september 1980. Zelfs indien enige bewijswaarde aan deze documenten zou worden gehecht, dan toont verzoeker hiermee niet aan dat het landconflict op heden nog actueel zou zijn. Tevens stelde verweerder terecht vast dat ook uit verzoekers verklaringen niet kon blijken dat het conflict heden nog actueel is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

Voor zover verzoeker stelt dat zijn familieleden momenteel in Pakistan verblijven, toont hij op geen enkele wijze aan dat hun vermeend verblijf in Pakistan zou zijn ingegeven door het landconflict. Uit de ongedateerde foto waarop 4 personen staan afgebeeld voor een verkeersbord in Pakistan (stuk 6, bij aanvullende nota van 22 december 2023) kan niet worden afgeleid dat deze personen daadwerkelijk verzoekers familieleden betreffen. Zelfs indien wordt aangenomen dat de personen op de foto verzoekers familieleden betreffen, kan uit deze foto geenszins blijken wanneer, hoe lang en om welke redenen zij in Pakistan aanwezig waren.

12. Behoudens enkele algemene en theoretische opmerkingen in het verzoekschrift, die geen betrekking hebben op zijn persoon, biedt verzoeker geen enkel concreet verweer tegen de omstandige motivering in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker biedt met zijn algemene en theoretische opmerkingen en verwijzingen naar landeninformatie in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde terechte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier en de beschikbare landeninformatie.

In navolging van verweerder, en met inachtneming van verzoekers betoog in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 22 december 2023 documenten inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stuk 7: arbeidscontract; stuk 8: werkgeversattest), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Hieruit blijkt immers louter dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt en dat hij gewaardeerd wordt als werknemer. Dergelijke documenten tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden in geval van terugkeer naar Afghanistan een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoekers eigen taskara en de taskara van zijn vader, twee dreigbrieven van de taliban, twee werkcertificaten en foto's van verzoekers familie in Pakistan) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Bijkomend stelt de Raad inzake de door verzoeker bijgebrachte dreigbrieven van de taliban vast dat deze worden bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Daarnaast moet een document, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op de voorgaande vaststellingen inzake verzoekers ongeloofwaardige problemen met de taliban. Bovendien kunnen dergelijke dreigbrieven door eender wie worden opgesteld.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

16. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat, en in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Met de algemene verwijzingen naar mogelijke schendingen van fundamentele mensenrechten toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

17. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt

van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLEED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLEED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is

toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kaboel. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

18. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS